



Arrest

nr. 181 044 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. YARAMIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U gaf aan een soennitische moslim te zijn, afkomstig uit Bagdad. U woonde vanaf uw geboorte in de wijk Adhamiya. In 2009 nam u uw intrek in de woning van uw zus in de wijk Salikh. Vanaf 2012 tot uw vertrek uit Irak woonde u in de wijk 'Palestijnse Straat'. In 2004 studeerde u af aan de Academie voor Schone Kunsten. Sinds begin 2010 werkte u bij het Ministerie van Landbouw, eerst op de dienst boekhouding en nadien op de afdeling media. In 2004 huwde u met Shroog Mehzen Al Amily, een sjiiitische vrouw, met wie u drie kinderen heeft. Uw echtgenote en kinderen verblijven tot op heden nog in de Palestijnse straat in Bagdad, in het huis van uw schoonouders.

Na de val van het regime van Saddam Hoessein kwam u erachter dat uw naam, zijnde Marwan, bij veel sjiieten een negatieve connotatie oproept. In augustus 2009 voerden sjiitische militie huiszoeken uit in uw straat in Adhamiya. Toen zij bij u thuis kwamen, vroegen ze specifiek naar u. Uw moeder zei dat u niet thuis was. De militie beledigde haar en sloegen uw vader toen deze tussenkwam. Zij richtten ook vernielingen aan in uw persoonlijke bezittingen. Uw moeder verwittigde u toen niet naar huis te komen. Na dit voorval verhuide u met uw gezin naar Salikh, een wijk die grenst aan Adhamiya, waar u uw intrek nam in de woning van uw zus die in de Emiraten verbleef. U hield het adres van uw nieuwe woonplaats voor iedereen verborgen. Na een maand in Salikh werd uw dochter ernstig ziek waardoor zij opgenomen moest worden in een ziekenhuis in Al-Sadr, een sjiitische wijk in Bagdad. Uit angst voor de sjiieten kon u uw dochter niet gaan opzoeken. Uw echtgenote en uw schoonmoeder daarentegen bleven twintig dagen bij haar waken in het ziekenhuis totdat ze op een ochtend thuiskwamen met de melding dat er in het ziekenhuis enkele leden van de militie Asaeb Ahl Al Haq (AAH) tegen hen gezegd hadden dat ze wisten dat u Marwan heet en dat u een soenniet bent. Deze militieleden deden uw dochter, uw echtgenote en uw schoonmoeder echter niets aan omdat uw schoonmoeder jarenlang schooldirectrice was geweest in Al-Sadr en ze daardoor haar met veel respect bejegenden. In ruil hiervoor moesten uw echtgenote en uw schoonmoeder wel uw verblijfplaats prijsgeven. Hieraan wilde uw familie niet voldoen. Daarom vertrokken zij de volgende ochtend naar huis, zonder de uitslag van de arts af te wachten.

In april 2011 kreeg u plots telefoon van een vriend uit Adhamiya. Deze wist u te vertellen dat uw vader voor de deur van zijn huis lag omdat hij was geslagen. U vertelde uit noodzaak uw adres aan uw vriend en vroeg hem om uw vader naar uw huis in Salikh te brengen. U ging daarop met uw vader naar een ziekenhuis in de buurt, maar wegens een herseninfarct diende hij opgenomen worden in het Kindziekenhuis in Al-Sadr. U bleef daar een maand waken bij uw vader tot hij ontwaakte. In deze periode deed u zichzelf voor als een sjiiet, om geen argwaan te wekken. U deed dit door de naam Ali aan te meten, uw beltoon te veranderen en het accent van Al-Sadr eigen te maken. Enkele dagen nadat uw vader ontwaakte, kwam u via uw echtgenote te weten dat er in Salikh, door personen in een oude witte toyota, waarvan geweten is dat sjiitische militie deze graag gebruiken, gevraagd werd naar een man uit Adhamiya die reeds een jaar of twee in Salikh woonde en de naam Marwan droeg. U bent daarop stante pede vertrokken naar het ouderlijk huis van uw moeder in de wijk 'Palestijnse straat'. U droeg uw echtgenote op om samen met de kinderen naar het huis van uw schoonouders te gaan, eveneens in de wijk 'Palestijnse straat'. U leefde zeven maanden gescheiden van uw gezin. Toen uw jongste zoon werd geboren, bood uw schoonvader u en uw gezin een kleine woning in de tuin naast zijn huis aan. Enige tijd later stierf uw vader alsnog ten gevolge van een herseninfarct.

Op 7 augustus 2015 vond u een dreigbrief voor de deur van uw woning, afkomstig van AAH. U was het beu om steeds weer te verhuizen en daarop besloot u naar Europa te vluchten nadat u op televisie had gezien dat veel van uw landgenoten deze stap al gezet hadden. Op 18 augustus 2015 vertrok u per vliegtuig uit Irak naar Istanboel, waarna u te voet verder reisde naar Europa. Op 8 september kwam u in België aan en op 11 september 2015 vroeg u hier asiel aan. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u vermoord te worden door de militie.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten door: uw identiteitskaart; de identiteitskaarten van uw echtgenote en van uw kinderen; uw nationaliteitsbewijs; het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote en uw kinderen; uw paspoort; het paspoort van uw echtgenote en uw kinderen; uw woonstkaart uit Adhamiya; uw woonstkaart uit Salikh; uw woonstkaart uit de Palestijnse straat; uw voedselrantsoenkaart; een proces-verbaal van de politiezone Eiffel, België; uw curriculum vitae; de dreigbrief van AAH; de overlijdensakte van uw vader; uw huwelijksakte; identiteitsdocumenten van uw moeder; identiteitsdocumenten van uw schoonfamilie; een badge voor journalisten; een badge van het ministerie van Landbouw.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw directe vluchtaanleiding, namelijk de door u neergelegde dreigbrief van AAH en uw verklaringen daaromtrent. Zo is het bevreemdend dat de

dreigbrief gericht is aan de soennitische eigenaar van het huis waar u verbleef. U verklaarde echter dat u deze dreigbrief aantrof op 7 augustus 2015 voor uw woning en dat u toen in een bijhuis in de tuin van uw schoonouders woonde, op hetzelfde adres als uw schoonouders (CGVS, p. 7, 22). Tevens verklaarde u dat uw schoonouders sjiieten zijn (CGVS, p. 4). Bovendien had u geen enkel concreet vermoeden van wat de aanleiding voor deze dreigbrief zou kunnen geweest zijn. U sloot niet uit dat het iets met uw werk te maken zou hebben (CGVS, p. 30). U kon dit echter niet hard maken. Behalve dat uw sjiitische collega's meer voordelen genoten en dat u in 2013 voor een maand werd overgeplaatst naar een sjiitisch bolwerk, waarna u – nadat u een andere leidinggevende had – terug naar uw normale werkplek kon terugkeren (CGVS, p. 13, 27), reikte u immers geen concrete elementen in deze zin aan. Het is overigens frappant dat uw echtgenote en schoonmoeder in 2009 benaderd geweest zouden zijn door AAH om uw verblijfplaats vrij te geven zodat zij zelf met rust zouden worden gelaten, een verzoek waarop zij niet ingingen, en dat u en uw familie verder jarenlang ongemoeid werden gelaten door AAH (CGVS, p. 25-26). Het is evenzeer merkwaardig dat mocht u daadwerkelijk door AAH (of andere sjiitische militieën) gezocht worden, u in 2009 werd aangenomen op het Ministerie van Landbouw, er een vast contract kreeg en bleef werken tot aan uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 11-12). U verklaarde immers dat de militieën machtig zijn, met de overheid samenwerken en overal informanten hebben (CGVS, p. 22, 24). Verder bleek uit uw verklaringen dat nadat deze dreigbrief bij u thuis werd achtergelaten er zich nadien geen feiten meer voordeden en jullie geen problemen meer ondervonden met AAH. Niet alleen in het tiental dagen tot aan uw vertrek vernam u niets meer van AAH (CGVS, p. 30). Ook na uw vertrek uit Irak bleef de dreigbrief van AAH zonder verdere gevolgen voor uw echtgenote en uw kinderen en uw schoonfamilie, die nog steeds op hetzelfde adres verblijven (CGVS, p. 5, 30). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, dat valse documenten in Irak gemakkelijk bekomen kunnen worden en dat corruptie er welig tiert. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, hoewel u meent dat het ontvangen van de dreigbrief de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak is geweest, uw keuze om te vluchten naar Europa pas genomen werd nadat u op de televisie gezien had dat veel Irakezen deze stap al gezet hadden (CGVS, p. 23 en 30).

Daarnaast maakte u niet aannemelijk dat u wegens uw naam Marwan, dewelke een negatieve connotatie heeft bij veel sjiieten, verschillende keren bedreigd werd of dat uw leven in gevaar was. Vooreerst kan hier worden gewezen op uw verklaring dat u jarenlang dagelijks controleposten in Bagdad passeerde, zonder dat dit problemen opleverde voor u (CGVS, p. 8). Met betrekking tot de huiszoeking in Adhamiya in augustus 2009, kon u niet vertellen waarom ze naar u zochten noch hoe ze wisten dat er een Marwan daar zou moeten wonen noch of er een aanleiding voor deze huiszoeking was (CGVS, p. 24). Voor wat betreft de ontmoeting tussen uw familie en militieleden van AAH, die hen eisten uw verblijfplaats op te geven, toen uw dochter opgenomen was in een ziekenhuis in Al-Sadr, werd hierboven reeds opgemerkt dat dit zonder verdere gevolgen bleef voor u en uw familie. Het is bovendien weinig overtuigend dat deze militieleden uw familie de ruimte liet om te vertrekken zonder hen de gevraagde informatie door te spelen. Verder haalde u het incident aan waarbij uw vader fysiek werd aangevallen voor uw ouderlijk huis in Adhamiya en waardoor hij in het ziekenhuis belandde. U verklaarde een vermoeden te hebben dat uw vader gevisieerd werd omdat ze op zoek waren naar uw persoon, maar ook hier bracht u geen concrete elementen aan om uw vermoeden te staven (CGVS, p. 27-28).

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v.

Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de

Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te weerleggen. Uw identiteitsdocumenten tonen slechts uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet worden betwist. De overige documenten tonen uw familiesamenstelling en uw professionele activiteiten in Irak aan. Ook deze elementen staan niet ter discussie. De dreigbrief kwam hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in wat zich voordoet als het enige middel het volgende aan “schending van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen, van het artikel 1A van van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, goedgekeur door de wet van 26/6/1953, van het artikel 1 van het protocol van 31/1/1967 betreffende het statuut van de vluchtelingen, goedgekeur door de wet van 27/2/1967 ; van het artikel 8 van het EVRM ; Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging en artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna hij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing berust op een appreciatiefout.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw directe vluchtaanleiding, namelijk de door u neergelegde dreigbrief van AAH en uw verklaringen daaromtrent. Zo is het bevreemdend dat de dreigbrief gericht is aan de soennitische eigenaar van het huis waar u verbleef. U verklaarde echter dat u deze dreigbrief aantrof op 7 augustus 2015 voor uw woning en dat u toen in een bijhuis in de tuin van uw schoonouders woonde, op hetzelfde adres als uw schoonouders (CGVS, p. 7, 22). Tevens verklaarde u dat uw schoonouders sjiieten zijn (CGVS, p. 4). Bovendien had u geen enkel concreet vermoeden van wat de aanleiding voor deze dreigbrief zou kunnen geweest zijn. U sloot niet uit dat het iets met uw werk te maken zou hebben (CGVS, p. 30). U kon dit echter niet hard maken. Behalve dat uw sjiitische collega's meer voordelen genoten en dat u in 2013 voor een maand werd overgeplaatst naar een sjiitisch bolwerk, waarna u – nadat u een andere leidinggevende had – terug naar uw normale werkplek kon terugkeren (CGVS, p. 13, 27), reikte u immers geen concrete elementen in deze zin aan. Het is overigens frappant dat uw echtgenote en schoonmoeder in 2009 benaderd geweest zouden zijn door AAH om uw verblijfplaats vrij te geven zodat zij zelf met rust zouden worden gelaten, een verzoek waarop zij niet ingingen, en dat u en uw familie verder jarenlang ongemoeid werden gelaten door AAH (CGVS, p. 25-26). Het is evenzeer merkwaardig dat mocht u daadwerkelijk door AAH (of andere sjiitische milities) gezocht worden, u in 2009 werd aangenomen op het Ministerie van Landbouw, er een vast contract kreeg en bleef werken tot aan uw vertrek uit Irak (CGVS, p. 11-12). U verklaarde immers dat de milities machtig zijn, met de overheid samenwerken en overal informanten hebben (CGVS, p. 22, 24). Verder bleek uit uw verklaringen dat nadat deze dreigbrief bij u thuis werd achtergelaten er zich nadien geen feiten meer voordeden en jullie geen problemen meer ondervonden met AAH. Niet alleen

in het tiental dagen tot aan uw vertrek vernam u niets meer van AAH (CGVS, p. 30). Ook na uw vertrek uit Irak bleef de dreigbrief van AAH zonder verdere gevolgen voor uw echtgenote en uw kinderen en uw schoonfamilie, die nog steeds op hetzelfde adres verblijven (CGVS, p. 5, 30). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, dat valse documenten in Irak gemakkelijk bekomen kunnen worden en dat corruptie er welig tiert. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat, hoewel u meent dat het ontvangen van de dreigbrief de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak is geweest, uw keuze om te vluchten naar Europa pas genomen werd nadat u op de televisie gezien had dat veel Irakezen deze stap al gezet hadden (CGVS, p. 23 en 30).

Daarnaast maakte u niet aannemelijk dat u wegens uw naam Marwan, dewelke een negatieve connotatie heeft bij veel sjiieten, verschillende keren bedreigd werd of dat uw leven in gevaar was. Vooreerst kan hier worden gewezen op uw verklaring dat u jarenlang dagelijks controleposten in Bagdad passeerde, zonder dat dit problemen opleverde voor u (CGVS, p. 8) Met betrekking tot de huiszoeking in Adhamiya in augustus 2009, kon u niet vertellen waarom ze naar u zochten noch hoe ze wisten dat er een Marwan daar zou moeten wonen noch of er een aanleiding voor deze huiszoeking was (CGVS, p. 24). Voor wat betreft de ontmoeting tussen uw familie en militieleden van AAH, die hen eisten uw verblijfplaats op te geven, toen uw dochter opgenomen was in een ziekenhuis in Al-Sadr, werd hierboven reeds opgemerkt dat dit zonder verdere gevolgen bleef voor u en uw familie. Het is bovendien weinig overtuigend dat deze militieleden uw familie de ruimte liet om te vertrekken zonder hen de gevraagde informatie door te spelen. Verder haalde u het incident aan waarbij uw vader fysiek werd aangevallen voor uw ouderlijk huis in Adhamiya en waardoor hij in het ziekenhuis belandde. U verklaarde een vermoeden te hebben dat uw vader gevisieerd werd omdat ze op zoek waren naar uw persoon, maar ook hier bracht u geen concrete elementen aan om uw vermoeden te staven (CGVS, p. 27-28).

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij duidelijk heeft verklaard het land te hebben verlaten na ontvangst van de dreigbrief en er een reden is om aan te nemen dat hij meerdere malen is moeten verhuizen door zijn problemen en meerdere malen gescheiden is geweest van zijn vrouw beperkt hij zich tot slechts algemene beweringen die geenszins bij machte zijn om afbreuk te doen aan de voormelde concrete motieven. Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard te hebben besloten het land te verlaten nadat hij op televisie zag dat er veel mensen naar Europa waren gevlucht (stuk 4, gehoorverslag, p. 23).

Het argument dat er geen rekening werd gehouden met de neergelegde dreigbrief kan niet overtuigen. Verzoeker gaat immers voorbij aan de concrete motivering dienaangaande.

Verzoeker geeft ook aan dat hij tijdens zijn gehoor verklaard heeft dat hij problemen heeft gehad met zijn “colleges” toen hij werkte, maar licht op generlei wijze toe over welke verklaringen het gaat. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel vermeldde dat zijn sjiitische collega's meer voordelen genoten en dat hij in 2013 voor een maand werd overgeplaatst naar een sjiitisch bolwerk, waarna hij – nadat hij een andere leidinggevende had – terug naar zijn normale werkplek kon terugkeren. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker deze dreigbrief had ontvangen omwille van zijn werk. Verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen concrete elementen aan.

Het enkele argument dat zijn echtgenote sjiit is kan niet verschonen dat verzoeker en zijn familie jarenlang ongemoeid werd gelaten. Het is immers terecht niet aannemelijk dat verzoeker en zijn familie jarenlang ongemoeid werden gelaten door AAH, aangezien verzoekers echtgenote en schoonmoeder niet ingingen op het verzoek in 2009 van AAH om zijn verblijfplaats vrij te geven.

In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker te kennen dat er wel degelijk nog iets is gebeurd na de ontvangst van de dreigbrief. Verzoeker verduidelijkt dat zijn echtgenote in mei 2016 heeft gemerkt dat er een groep zwart aangeklede mensen hun verlaten huis zijn binnengegaan, waarna een klacht werd ingediend bij de politie en dat het onderzoek momenteel nog lopende is. Verzoeker voegt de klacht bij de politie en het proces-verbaal bij het verzoekschrift. Ook voegt verzoeker een medische rapport met betrekking tot zijn zoon bij het verzoekschrift en geeft hierbij te kennen dat zijn zoon een

aangezichtsverlamming heeft opgelopen door de angst voor wraak en de kinderen in angst leven en niet naar school gaan.

De Raad stelt vast dat geen van de voormelde documenten, die overigens slechts fotokopieën zijn, voorzien is van een beëdigde vertaling. Er dient dan ook te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden door de Raad. Verzoeker staat zijn verklaringen dan ook niet.

Het argument dat hij heeft vermeld dat zijn naam een negatieve connotatie heeft bij sjiiten, herhaalt hij slechts zijn verklaring, maar doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn verklaringen en uiten van algemene beweringen, doch dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker wijst erop dat hij louter omdat hij soenniet is zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Waar uit de in het verzoekschrift geciteerde en de in het rechtsplegingsdossier en het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt dat de sjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden geviséerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Bagdad.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem aangehaalde en bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder middels een

aanvullende nota van 21 december 2012 en getiteld "UNHCR Position on Returns to Iraq" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije

maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.7. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar eerdere rechtspraak van de Raad is niet dienstig. *In casu* ligt immers recentere landeninformatie voor.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF